

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Irenou Karpíškovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce: **NH Hospital s.r.o.**, IČ 27872963, Okruhová 1135/44, 155 00 Praha 5, Stodůlky, zastoupen: Mgr. Martin Rotta, advokát, Maiselova 38/15, 11000 Praha 1 – Josefov proti žalovanému: **Středočeský kraj**, IČ 70891095, Zborovská 11, 150 00 Praha 5, zastoupen: JUDr. Jan Brodec, LL.M.Ph.D, advokát, Rubešova 8, 120 00 Praha 2, **o zdržení se protiprávního jednání**

t a k t o :

I. **Žaloba s návrhem**, že žalovaný je povinen zdržet se vyplácení neoprávněné veřejné podpory spočívající v investičních dotacích

1. společnosti Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, a.s., nemocnice Středočeského kraje, IČ: 27253236, se sídlem Benešov, Máchova 400, PSČ 25646, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 9996, ve výši 16.800.000,- Kč.

2. společnosti Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Středočeského kraje, IČ: 27256537, se sídlem Kladno, Vančurova 1548, PSČ 27259, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 10020, ve výši 8.562.000,- Kč.

3. společnosti Oblastní nemocnice Kolín, a.s., nemocnice Středočeského kraje, IČ: 27256391, Kolín, Žižkova 146, PSČ 28000, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 10018, ve výši 5.349.000,- Kč.

4. společnosti Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a.s., nemocnice Středočeského kraje, IČ: 27256456, se sídlem Mladá Boleslav, třída Václava Klementa 147, PSČ 29301, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 10019, ve výši 34.019.000,- Kč,

5. společnosti Oblastní nemocnice Příbram, a.s., IČ: 27085031, se sídlem Gen.

R. Tesaříka 80, Příbram I, 261 01 Příbram, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 8883 ve výši 7.998.000,- Kč.

a dále, že žalovaný je povinen zdržet se vyplácení neoprávněné veřejné podpory spočívající v neinvestičních dotacích schválených usnesením Zastupitelstva střeđočeského kraje č. 086-15j2015jZK ze dne 23.2.2015 v části 1., a to

1. společnosti Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, a.s., nemocnice Střeđočeského kraje, IČ: 27253236, se sídlem Benešov, Máchova 400, PSČ 25646, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 9996, ve výši 34.600.000,- Kč.

2. společnosti Oblastní nemocnice Kladno, a.s., nemocnice Střeđočeského kraje, IČ: 27256537, se sídlem Kladno, Vančurova 1548, PSČ 27259, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 10020, ve výši 44.000.000,- Kč.

3. společnosti Oblastní nemocnice Kolín, a.s., nemocnice Střeđočeského kraje, IČ: 27256391, Kolín, Žižkova 146, PSČ 28000, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 10018,38.950.000,- Kč.

4. společnosti Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a.s., nemocnice Střeđočeského kraje, IČ: 27256456, se sídlem Mladá Boleslav, třída Václava Klementa 147, PSČ 29301, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 10019, ve výši 43.300.000,- Kč.

5. společnosti Oblastní nemocnice Příbram, a.s., IČ: 27085031, se sídlem Gen. R. Tesaříka 80, Příbram I, 261 01 Příbram, vedená u rejstříkového soudu v Praze oddíl B, vložka 8883, ve výši 54.970.000,- Kč, **s e z a m í t á.**

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení k rukám jeho právního zástupce JUDr. Jana Brodce, LL.M., Ph.D., do tří dnů od právní moci rozsudku ve výši 19.602,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Svoji žalobou, která byla doručena Městskému soudu v Praze dne 6.12.2010, se žalobce domáhal, aby žalovanému bylo uloženo zdržet se vyplácení neoprávněné podpory konkrétním, v žalobě vyjmenovaným společnostem. V průběhu řízení změnil žalobce žalobní petit, když konečná verze je ve znění, které je uvedeno ve výrokové části rozsudku. (změna připuštěna usnesením při jednání, které se konalo dne 13. 5. 2015).

Žalobce tvrdil, že je právnickou osobou zapsanou v obchodním rejstříku s předmětem podnikání nestátního zdravotnického zařízení. Dále je žalobce vlastníkem a provozovatelem Nemocnice Hořovice. Žalovaný je jediným akcionářem Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, a.s., Oblastní nemocnice Kladno a.s., Oblastní nemocnice Kolín a.s., Oblastní nemocnice Mladá Boleslav a.s., Oblastní nemocnice Příbram a.s. Jedná se o zdravotnická zařízení ve Střeđočeském kraji. Žalobce dále uvedené nemocnice souhrnně označuje „příjemci podpory“. Žalobce a příjemci podpory jsou v soutěžním vztahu, protože jak žalobce, tak příjemci podpory poskytují jako podnikatelé zdravotní služby fyzickým osobám

na území Středočeského kraje. Žalobce tvrdí, že plnění žalovaného spočívající ve vyplácení příjemcům podpory ze svých prostředků, jak na investice, tak na financování provozní činnosti, je naplněním znaků veřejné podpory podle příslušných ustanovení smlouvy o fungování EU ve znění v něm provedených Lisabonskou smlouvou uveřejněnou sdělením č. 111/2009 Sb. Okazuje na čl. 7 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, kde se stanoví, že podpory poskytované v jakékoliv formě státy nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem, nestanoví-li smlouvy jinak. K jednotlivým čtyřem znakům veřejné podpory, které musí být naplněny současně, uvedl v žalobě žalobce následující:

Pokud jde o opatření ze strany státu nebo ze státních prostředků v jakékoliv formě, dovozuje žalobce, že opatření ze strany státu nutno vykládat tak, že pojem stát zahrnuje nejen stát jako takový, nýbrž také samosprávné celky. A to ty, které jsou pod kontrolou státu nebo samosprávy. Státními prostředky se pak rozumí veškeré veřejné prostředky. Tedy nejen státu, ale i ty, o kterých stát nebo veřejné subjekty, např. kraje, města, obce, rozhodují. Toto opatření pak musí přímo či nepřímo zatížit státní nebo jiný veřejný rozpočet, aby tak byl naplněn znak veřejné podpory v prvním znaku.

Druhým znakem veřejné podpory je pak výhoda určitého podniku či podnikatele, která je poskytnuta selektivně, tedy poskytnuta pouze omezenému okruhu podnikatelů nebo určitému odvětví. Jedná se tedy o takové zvýhodnění, které by podnikatel v normálních tržních podmínkách neobdržel.

Třetím znakem veřejné podpory je hrozba narušení soutěže.

Čtvrtým znakem veřejné podpory je dotčení obchodu mezi členskými státy Evropské unie. Dovozuje, že i v případě, že podnikatel vykonává pouze regionálně omezenou činnost, není vliv na vnitřní trh vyloučen, jelikož podnikatel může díky poskytnutým finančním prostředkům své služby rozšířit a následkem toho jsou omezeny možnosti jiných podnikatelů nabízet své služby na území tohoto státu.

Žalobce dovozuje, že i tyto podmínky jsou splněny, neboť žalovaný je veřejně-územní samosprávnou korporací, která hospodaří s veřejnými finančními prostředky a příjemce podpory nepochybně obdržel udělením podpory ekonomickou výhodou. Tato výhoda byla poskytnuta selektivně. Toliko příjemcům podpory. Konkrétně se jednalo o období od 1.1.2008 až červenec 2010, kdy příjemci získali finanční podporu přes 930,000.000,- Kč. Žalobce se jednáním žalovaného dostal do situace, kdy jeho jediným příjmem jsou platby zdravotních pojišťoven za poskytovanou zdravotní péči, zatímco přímí konkurentní žalobce, tj. příjemci podpory, byli zásadně finančně zvýhodněni jednáním žalovaného. Postup, kdy žalobce zvýhodnil v oblasti plnění veřejné služby, tedy poskytování zdravotní péče jím vlastněné a ovládané právnické osoby lze zcela nepochybně považovat za diskriminační vůči dalším poskytovatelům zdravotní péče včetně žalobce. Již z toho je zřejmé, že jednáním žalovaného došlo k narušení soutěže na poli poskytování zdravotní péče. Proto žalobce konstatuje, že poskytnutí finančních podpor příjemcům podpory ze strany žalovaného zakládá veřejnou podporu ve smyslu článku 107 Smlouvy o fungování EU.

Ve svém prvním vyjádření ve věci žalovaný namítl nedostatek pravomoci Městského soudu v Praze a na základě této námítky pak Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 13. června 2011 č.j. 32Cm 128/2010-131 řízení zastavil s tím, že rozhodl i o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto usnesení se odvolal žalobce a k jeho odvolání Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 29. prosince 2011, č.j. 3Cmo 289/2011-142 usnesení soudu prvního stupně

potvrdil. Rozhodl též o nákladech odvolacího řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Na základě dovolání žalobce rozhodoval i Nejvyšší soud ČR, a to usnesením ze dne 25. června 2014, č.j. 23Cdo 1341/2012-162. Nejvyšší soud se zejména zabýval otázkou, zda české soudy mají pravomoc rozhodovat o žalobě na zdržení se tvrzeného protiprávního jednání ve formě pozastavení vyplácení státní podpory, které je založeno poskytnutím nedovolené státní podpory v rozporu s primárním právem Evropské unie, která nebyla oznámena komisi. Dále rekapituluje, že ochrana hospodářské soutěže před poskytováním nedovolených podpor v rámci Evropské unie se vztahuje, jak na podpory poskytované státem, tak i podpory poskytnuté z prostředků jiného subjektu, jednajícího na základě svěřených pravomocí. Dovojuje tedy, že se může jednat jak o prostředky národní, regionální, obecní, tak i o prostředky veřejných bank, nadací apod. Z tohoto důvodu i podpora poskytnutá samosprávním územní jednotkou, jako orgánem veřejné správy, spadá pod režim státních podpor. Tato ochrana hospodářské soutěže stojí na principu oznámení zamýšleného poskytnutí státní podpory komisi, která posoudí slučitelnost státní podpory se společným trhem. Podle judikatury Evropského soudního dvora, nemají vnitrostátní soudy pravomoc prohlásit opatření státní podpory za slučitelné s čl. 87 odst. 2 nebo 3 Smlouvy o ES, resp. čl. 107 odst. 2 a 3 SFEU (čl. 20 – oznámení komise). Úloha vnitrostátního soudu závisí na předmětném opatření podpory a na tom, zda bylo řádně oznámeno a schváleno komisí. Lze tedy uzavřít, že vnitrostátní soudy jsou oprávněny rozhodovat v řízeních o následcích porušení povinnosti oznámení státní podpory komisi a poskytovat ochranu třetím osobám. Komise je oproti tomu oprávněna rozhodovat v řízení o slučitelnosti. Lze tedy dovodit, že ***před tím, než vnitrostátní soud posoudí, zda došlo k porušení oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 smlouvy o fungování EU, musí nejprve učinit závěr, zda lze poskytnuté finanční prostředky vůbec považovat za státní podporu či nikoli. K výkladu pojmu státní podpora je oprávněna jak komise, tak soudy členských států***, jak opakovaně potvrdil ve svých rozhodnutích soudní dvůr. Při testu, zda je určité opatření státní podporou, je nutné zkoumat ***čtyři kumulativní prvky definované v článku 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU***, který stanoví obecnou definici pojmu státní podpora. Soud musí zjišťovat, zda opatření znamenalo ***selektivní výhodu pro soutěžitele*** (musí zvýhodňovat určité podniky, výrobu určitého zboží nebo poskytování určitých služeb), ***zda bylo poskytnuto členským státem nebo ze státních zdrojů***, ***zda toto opatření způsobilo narušení hospodářské soutěže, či zda má potenciál pro narušení hospodářské soutěže*** a ***zda jím byl ovlivněn obchod mezi členskými státy***. V případě, že opatření splňuje všechny čtyři kumulativní kritéria, představuje státní podporu, která je podle čl. 107 odst. 1 smlouvy o fungování EU v zásadě zakázána. Dále pak Nejvyšší soud konstatuje, že ***státní podporu nepředstavují vyrovnávací platby za závazek veřejné služby***, jestliže jsou naplněny podmínky stanovené v rámci společenství pro státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby.

Dále Nejvyšší soud dovodil, že pokud soud dospěje k závěru, že opatření nelze považovat za vyrovnávací platbu za závazek veřejné služby a lze na něj v kontextu posuzování kritérií poskytnutí zvýhodněním nahlížet jako na státní podporu, je třeba dále posoudit, zda na daný případ nedopadá některá z výjimek povinnosti oznámit záměr poskytnout veřejnou podporu podle článku 108 odst. 3 SFEU. Dovojuje, že vnitrostátní soud nemůže posuzovat, zda je poskytnuta státní podpora slučitelná s právem hospodářské soutěže, ale vnitrostátní soud se může a musí omezit na určení, zda opatření představují státní podporu a zda se na ně vztahuje povinnost pozastavení, tj. zda bylo nutné poskytnutí státní podpory oznámit komisi.

Žalobce v podání ze dne 30. ledna 2015 aktualizoval svá tvrzení, a to zejména v návaznosti na závazný právní názor vyjádřený v této věci v usnesení Nejvyššího soudu č.j. 23Cdo 1341/2012-162.

Žalobce je akciovou společností provozující od r. 2007 zdravotnické zařízení Nemocnice Hořovice, které v témže roce nabylo smlouvu o prodeji části podniku od Oblastní nemocnice Příbram a.s.. Žalobce je oprávněn k poskytování zdravotních služeb dle zákona č. 372/2011 Sb. o zdravotních službách. Žalovaný nejméně od 1.1.2008 vyplácí již shora jmenovaným akciovým společnostem, jejichž je jediným akcionářem, finanční podporu, a to investiční dotace na dodávky a stavební práce a neinvestiční dotace, zejména financování provozní činnosti a další finanční plnění, např. na financování dluhové služby.

Žalobce pak rozvádí kumulativní znaky veřejné podpory, a to a) zda byly prostředky poskytnuty členskými státy nebo ze státních prostředků, když uzavírá, že se jedná o přímé zatížení rozpočtu samosprávného celku bezprostředními finančními plněními žalovaného ve prospěch krajských nemocnic. Pokud jde o to, zda prostředky byly poskytnuty selektivně, dovozuje, že se jedná o zvýhodnění, které by podnikatel v normálních tržních podmínkách neobdržel a musel by je hradit z vlastních prostředků. Proto v daném případě byla výhoda nepochybně žalovaným poskytnuta selektivně, neboť žalobce ani jiné soukromé osoby poskytující zdravotní služby na území Středočeského kraje obdobného charakteru jako krajské nemocnice, nemají přístup k finanční podpoře ze strany žalovaného. Zejména žalovaný žádným způsobem nenabízí krytí nebo kompenzaci ztrátových činností těchto soukromých subjektů a ani neposkytuje finanční podporu na investiční projekty těchto soukromých subjektů. Je tedy zřejmé, že finanční prostředky jsou žalovaným poskytovány selektivně, a to výhradně krajským nemocnicím. Další podmínka, tedy že poskytnutí prostředků má potenciál narušit hospodářskou soutěž, dovozuje žalobce z toho, že stav žalobce a krajských nemocnic je nepochybně vztahem soutěžním. Jakékoliv hospodářské výhody neoprávněně poskytnuté krajským nemocnicím poškozují žalobce, neboť tento musí svoji konkurenceschopnost udržovat a zvyšovat výlučně ze soukromých zdrojů. Dochází tedy k deformaci hospodářské soutěže. Upozorňuje na to, že existencí soutěžních podmínek v oblasti poskytování zdravotní péče se zabývá sdělení komise o použití pravidel Evropské unie v oblasti státní podpory na vyrovnávací platbu udělanou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu, která na základě judikatury Evropského soudního dvora konstatuje, že v členských státech, kde nemocnice a další poskytovatelé zdravotní péče nabízejí své služby za úplatu, kterou platí buď přímo, nebo jejich pojišťovny, což je případ České republiky, existuje mezi nemocnicemi při poskytování služeb zdravotní péče určitá míra hospodářské soutěže. **Skutečnost, že zdravotní péči poskytuje veřejná nemocnice, v takovém případě nestačí k tomu, aby se tato činnost označila za nehopodářskou.** Služby zdravotní péče, které pak poskytují soukromí lékaři, resp. soukromí poskytovatelé jako je žalobce za úplatu a na vlastní riziko, je nutno považovat za hospodářskou soutěž.

K otázce, zda poskytnutí prostředků narušilo či ovlivnilo, nebo bylo způsobilé narušit obchod mezi členskými státy EU, uvádí žalobce, že dané opatření přímo nemusí narušit obchod mezi členskými státy EU, ale postačí pouze existence hrozby takového narušení. Zde se vyžaduje, aby hrozba narušení byla reálná a podložená objektivními předpoklady. Opatření mající pouze lokální účinky, potom zpravidla veřejnou podporu nezakládají, aby se o veřejnou podporu jednalo, musí dojít k možnosti dotčení obchodu mezi členskými státy EU. Na druhou stranu opatření podpory může narušit obchod i v případě, že se přijímající podnik sám nepodílí na přeshraničních činnostech. V takových případech se může domácí nabídka zachovat nebo zvýšit, což má za následek, že podniky se sídlem v jiných členských státech

budou mít méně příležitostí nabízet v daném členském státě své služby. Dovojuje tedy, že i v případě, že podnikatel vykonává pouze regionální omezenou činnost, není vliv na vnitřní trh vyloučen, jelikož podnikatel může díky poskytnutým finančním prostředkům své služby rozšířit a následkem toho jsou omezeny možnosti jiných podnikatelů nabízet své služby na území tohoto státu. Žalobce spatřuje splnění předpokladů pro dovození přeshraničního rozměru v dané věci především v těchto skutečnostech: krajské nemocnice představují hlavní poskytovatele zdravotní služeb v celém regionu Středních Čech. Byť se jedná o region v centrální části členské země, nelze dovodit, že by jejich činnost měla výhradně místní povahu se zaměřením na výhradní místní obyvatele. Tyto nemocnice poskytují zdravotní služby občanům ze širší geografické oblasti. Vedle občanů České republiky poskytují zdravotní služby i dalším občanům EU. Metropolitní oblast hlavního města Prahy a přilehlých Středních Čech je potenciálně vhodným cílem pro zahraniční poskytovatele zdravotních služeb zaměřených jak na poskytování zdravotních služeb zde usazeným cizincům, tak občanům České republiky. Vyplácená podpora krajským nemocnicím má mj. za následek ztížení možnosti zahraničních subjektů schopných poskytovat zdravotní služby v regionu Středních Čech, neboť žalovaným dotované zdravotní služby snižují potenciální rentabilitu zdravotních služeb poskytovaných zdravotními subjekty či dokonce případnou činnost zahraničních poskytovatelů na území Středočeského regionu zcela znemožňují. Další relevantní skutečností, v níž v dané věci spočívá přeshraniční prvek a aktuální ovlivnění obchodu mezi členskými státy, vyplývá z vlastnické struktury žalobce. Jediným akcionářem žalobce je společnost MEDISCAN a.s. a jediným akcionářem této společnosti občan Řecké republiky. Je tedy zřejmé, že poskytuje-li na území Středních Čech zdravotní služby občan jiného státu EU, je zřejmé, že poskytuje-li žalovaný přímým konkurentům žalobce a dalších společností ve vlastnictví řeckého občana Ing. Zavalyanyse, např. společnosti Jesenia a.s., krajským nemocnicím veřejné prostředky na provozní činnost a investice, má poskytování těchto prostředků přímý vliv na obchod mezi členskými státy, když opatření žalovaného mají vůči Ing. Zavalyanysovi účinky odrazujícího od dalších investic poskytování zdravotních služeb v České republice. Dochází tedy ke zjevné deformaci hospodářské soutěže s přeshraničním prvkem, kdy investor z jiného členského státu EU je opatřením žalovaného bezprostředně postižen. Žalobce má tedy čtvrtou podmínku shora uvedené definice veřejné podpory aktuální nebo potenciální postižení obchodu mezi členskými státy EU rovněž za splněnou. Dále se pak žalobce zabývá otázkou naplnění nebo nenaplnění výjimek z notifikačních povinností, když dovozuje, že žalovaný žádnou z výjimek notifikační povinnosti nenaplnil.

Ve své obraně shrnul žalovaný dosavadní průběh řízení, když akcentoval závěry Nejvyššího soudu, že v tomto řízení se jedná primárně o posouzení, zdali se v případě podpor namítaných ze strany žalobce jednalo o protiprávní podporu, která měla být oznámena komisi, avšak nebyla. Jinými slovy vnitrostátní soud sice nemůže posuzovat, zda je poskytnuta veřejná podpora slučitelná s vnitřním trhem EU, ale může a musí se omezit na určení, zda opatření představuje veřejnou podporu a zda se na něj vztahuje povinnost pozastavení vyplývající z pozastavovací klauzule. To je, zda bylo nutné poskytnutí této podpory oznamovat komisi. Nejvyšší soud dále vyjádřil názor, že příslušný vnitrostátní soud je oprávněn rozhodnout o žalobě na zdržení se poskytování protiprávní podpory, ale před tím si musí učinit závěr, zdali napadaná opatření představují veřejnou podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, tedy zda jsou kumulativně naplněny všechny její pojmové znaky.

Dále žalovaný upozorňuje na to, že Nejvyšší soud se v předmětné věci zaměřil pouze na správnost zastavení řízení soudy obou stupňů z důvodu absence podmínek řízení a neposuzoval žalobu meritorně. Nicméně Městský soud v Praze je vázán právním názorem

Nejvyššího soudu v tom směru, jak má být v dalším průběhu řízení postupováno, resp. z jakých hledisek by měla být žaloba soudem prvního stupně posouzena. Žalovaný především namítal, že zdržovací nárok musí vždy směřovat proti konkrétnímu a trvajícím zásahu a je nutno je náležitě specifikovat. Namítl tedy neurčitost předmětné žaloby. Dále se pak vyjádřil k pojmu veřejné podpory s tím, že za žalovaného jim realizovaná opatření vůbec nenaplňují znaky veřejné podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

Pokud jde o použití veřejných prostředků, shrnuje, že tento znak je naplněn a to ve vztahu ke všem dotacím a jiným formám podpor poskytnutým z rozpočtu žalovaného.

Pokud jde o zvýhodnění určitého podniku nebo odvětví, za podnik se v evropském soutěžním právu považuje každá entita vykonávající hospodářskou činnost a podléhající jednotnému řízení, a to bez ohledu na její právní formu nebo na způsob jejího financování. Hospodářskou činností se přitom rozumí činnost, která spočívá v nabízení služeb a zboží na trhu, tj. taková činnost, jež může potenciálně založit konkurenční vztah s jinými soutěžiteli. Je proto třeba zkoumat, zda nemocnice vykonávají hospodářskou činnost a pokud ano, do jaké míry bude tato činnost ovlivněna poskytnutím podpory. V této souvislosti žalovaný konstatuje, že kvalifikace poskytování nemocniční zdravotní péče jako hospodářské činnosti ve výše uvedeném smyslu závisí především na úpravě systému zdravotní péče příslušného členského státu EU. S ohledem na skutečnost, že *krajské nemocnice tvoří páteří síť nemocnic Středočeského kraje poskytující komplexní spektrum zdravotní péče bez ohledu na lukrativnost jednotlivých pracovišť, s ohledem na princip solidarity představovaný veřejným zdravotním pojištěním a s ohledem na princip stejné dostupnosti poskytovaných služeb pro všechny pojištěnce a jeho ústavněprávní ochrany je zřejmé, že krajské nemocnice nevykonávají hospodářskou činnost ve smyslu soutěžního práva a není je v tomto ohledu možné považovat za podniky.*

Pokud jde o zvýhodnění, lze za něj považovat jakoukoliv selektivní pomoc, jaké by se soutěžiteli běžně na trhu nedostalo. V praxi se postupně vžily dva koncepty, které by měly pomoci ke správnému posouzení otázky zvýhodnění, a to koncepce soukromého investora a soukromého věřitele. S jistou mírou zjednodušení jde v zásadě o to, zda se poskytovatel určité podpory, např. při poskytování úvěru nebo upisování cenných papírů chová tak, jak by se choval kterýkoliv soukromý věřitel nebo investor na jeho místě. Žalobce v tomto ohledu nijak neprokázal, že by žalovaný tento princip porušil a omezil se na prosté a nijak nepodložené tvrzení o tom, že tomu tak bylo. Dalším znakem zvýhodnění je selektivita, tedy stav, kdy se zvýhodnění dostane pouze určitému podniku či určitému odvětví. Negativně vymezeno za zvýhodnění se nepovažují obecná opatření, která se týkají všech soutěžitelů. Právě takto ale bylo v posuzovaném případě, neboť finanční podporu obdrželi na svou činnost od žalovaného též jiní, zpravidla soukromí provozovatelé zdravotnických zařízení vč. žalobce. K tomu pak žalovaný předložil smlouvy mezi žalovaným a žalobcem o zajištění činností spojených s poskytováním zdravotní péče nehrazených z prostředků veřejného zdravotního pojištění, a to evidenční číslo 3468/Zdr/2007 a č. 399/Zdr/2008. Pokud jde o narušení hospodářské soutěže, žalovaný dovozuje, že v rámci našeho zdravotnického systému není možné poskytování zdravotní péče nemocnicemi považovat za hospodářskou činnost a nelze na ně v tomto ohledu nahlížet jako na podniky. Je zřejmé, že nemůže dojít ani k potenciálnímu narušení hospodářské soutěže, a to vzhledem k nehopodářské charakteristice činnosti krajských nemocnic je proto nelze považovat za soutěžitele.

Pokud jde o podmínku ovlivnění obchodu mezi členskými státy, vzhledem k tomu, že nemocnice nevykonávají hospodářskou činnost, není dle žalovaného pojmově možné, aby

bylo v daném případě jakkoliv ovlivněn obchod mezi členským státem. Nicméně pro úplnost žalovaný uvádí, že ani v případě, že bylo lze činnost krajských nemocnic považovat ve shora popsaném smyslu za hospodářskou, má žalovaný za to, že s ohledem na rozhodovací praxe komise by ani v tomto případě nebyl obchod mezi členskými státy ovlivněn. Jde o podporu, která směřuje k podpoře činnosti spojené s určitou geografickou lokalitou a lze mít za to, že ostatní soutěžitelé nebudou takovou činnost považovat za natolik atraktivní, aby je přiměla tuto činnost taktéž vykonávat. Stejně lze předpokládat, že taková činnost není faktorem, který by mohl motivovat ekonomické rozhodování subjektů z ostatních členských států. Výše uvedené platí tím spíše, čím méně je daná činnost vykonávána v blízkosti hranic s dalším členským státem. V tomto směru odkazuje na rozhodnutí komise EN 257/2007 ze dne 27.6.2007, ve kterém komise uvedla, že vzdálenost 50 km od hranic již vzhledem k dané činnosti vylučuje, že by obyvatelé vážili za podporovanou činností cestu na území jiného členského státu. Všechny krajské nemocnice se nacházejí ve vzdálenosti větší než 50 km od hranic. S lokálním zaměřením činnosti dle komise úzce souvisí též charakter její propagace. I lokálně orientovaná činnost by mohla skrze globálně zaměřenou propagaci vyvolat určitá ekonomická rozhodnutí. Nicméně žádná z předmětných nemocnic nemá kampaň cílící na obyvatele jiných členských států. Sama skutečnost uváděná žalobcem, že jediný akcionář žalobce je občanem jiného státu EU k závěru o naplnění tohoto znaku vést nemůže. Pro opačný závěr svědčí jak poloha nemocnic, tak jejich koncepční zaměření.

Žalovaný dále dovozuje, že nenaplnění znaků veřejné podpory, a to konkrétně znaků zvýhodnění je dále potvrzeno tím, že nemocnice poskytují služby obecného hospodářského zájmu ve smyslu čl. 106 odst. 2 SFEU. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu žalovaný uvádí, že veřejnou podporu nepředstavují vyrovnávací platby za závazek veřejné služby poskytované za podmínek stanovených v příslušných aktech komise. Podle rozhodnutí komise o použití čl. 106 odst. 2 SFEU na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby udělené určitým podnikům pověřeným poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu ze dne 20. prosince 2011, je podpora nemocnic vyňata z oznamovací povinnosti komise bez ohledu na výši příslušné náhrady za předpokladu, že jsou splněny podmínky uvedené v tomto rozhodnutí. Rada Středočeského kraje usnesením č. 054-36/2014/Rk ze dne 24. 11. 2014 pověřila nemocnice službou obecného hospodářského zájmu, spočívající v zajišťování zdravotních služeb a činností s tím souvisejících na spádovém území Středočeského kraje. Na základě tohoto usnesení byly do konce r. 2014 uzavřeny mezi žalovaným coby objednavatelem a jednotlivými nemocnicemi coby poskytovateli zdravotních služeb smlouvy o poskytování služby obecného hospodářského zájmu. Vzhledem ke skutečnosti, že zdržovací návrh musí vždy směřovat proti konkrétnímu a trvajícím zásahu, je zjevné, že po uzavření smluv o poskytování SOHZ poskytováním vyrovnávací platby nemocnicím ze strany žalovaného, již k nedovolenému zásahu do práv žalobce ani docházet nemůže.

Na to reagoval žalobce podáním ze dne 4.5.2015, kde nadále doplnil žalobní tvrzení a požádal o změnu žaloby, které bylo usnesením při jednání, které se konalo dne 13.5.2015, vyhověno. Konkrétně žalobce uvedl, že konkretizuje neoprávněnou veřejnou podporu, což je 1) skupina investičních dotací, o jejichž poskytnutí bylo žalovaným rozhodnuto přede dnem 1.1.2015, avšak dosud nebyly fakticky zcela vyplaceny a 2) skupina neinvestičních dotací, o jejichž poskytnutí bylo žalovaným rozhodnuto po datu 1.1.2015 na základě smluv, avšak u nichž pověřovací akty poskytování služeb obecného hospodářského zájmu nesplňují podmínky definované právem Evropské unie.

Žalovaný na základě dotazu učiněného podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím poskytl informaci, že některé investiční dotace, o jejichž poskytnutí krajským nemocnicím bylo rozhodnuto v letech 2013 a 2014, nebyly dosud zcela vyplaceny. Jedná se konkrétně o investiční dotace schválené usnesením zastupitelstva Středočeského kraje č. 046-10/2014/Zk ze dne 9.12.2013 a schválené usnesení zastupitelstva Středočeského kraje č. 10-10/2014 Zk ze dne 24.2.2014, a to společnosti Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, a.s. ve výši 16,800.000,- Kč, společnosti Oblastní nemocnice Kladno, a.s. ve výši 8,562.000,- Kč, společnosti Oblastní nemocnice Kolín, a.s. ve výši 5,349.000,- Kč, společnosti Oblastní nemocnice Mladá Boleslav, a.s. ve výši 4,019.000,- Kč, společnosti Oblastní nemocnice Příbram, a.s. ve výši 7,998.000,- Kč. Druhou předmětnou skupinou jsou neinvestiční dotace, o jejichž poskytnutí rozhodl žalovaný po 1.1.2015, tedy v době, kdy již byly uzavřeny smlouvy o poskytování služby obecného hospodářského zájmu s příslušnými nemocnicemi. Žalobce však uvádí, že tyto smlouvy nespĺňují podmínky rozhodnutí komise ze dne 20.12.2011 o použití článku 106 odst. 2 smlouvy o fungování EU na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné smlouvy určitým podnikům pověřených poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu (dále jen rozhodnutí komise). Tyto smlouvy vykazují některé nedostatky a nespĺňují požadavky rozhodnutí komise na tzv. pověřovací akt poskytování služby obecného hospodářského zájmu a veřejná podpora poskytnutá žalovaným, na jejímž základě je tedy neoprávněnou veřejnou podporou, když není poskytnuta v souladu s právním rámcem EU platný pro výjimku v podobě vyrovnávací platby za závazek služby obecného hospodářského zájmu. Smlouvy totiž musí obsahovat popis kompenzačního mechanismu a parametrů pro výpočet, kontrolu a přezkoumání vyrovnávací platby a obsah svěřených závazků veřejné služby musí být v pověřovacím aktu (smlouvě). Stejně jako podoba kompenzačního mechanismu a definice ukazatelů pro stanovení výše vyrovnávací platby. Musí to být definováno jasně a přesně. Tyto smlouvy jsou však zejména co do podoby kompenzačního mechanismu a definice ukazatelů výše vyrovnávací platby neurčitě a všeobecné. Protože byly na podkladě neurčitých smluv usnesením zastupitelstva žalovaného č. 086-15/2015/Zk ze dne 23.2.2015 schváleny další investiční a neinvestiční dotace a tyto nebyly dosud vyplaceny, domáhá se žalobce též toho, aby soud uložil žalovanému povinnost zdržet se výplaty těchto dotací.

K tomu se dále vyjádřil žalovaný, a to zejména k tomu, že žalobce uvedl, že vlastníkem žalobcem je osoba cizí státní příslušnosti z jiného členského státu EU. To není pro tento spor relevantní, neboť žalobce je českou akciovou společností. ***Žalovaný učinil nesporným, že obecně žalovaný poskytuje předmětným nemocnicím finanční prostředky na jejich činnost, a to v různých formách.*** Žalovaný se pak dále vyjádřil k obsahu doplnění tvrzení žalobce ze dne 30.4.2015 a nesouhlasí s právním názorem žalobce, že investiční dotace jsou neoprávněnou veřejnou podporou. Žalovaný nadále setrvává na svém stanovisku, že žalobce vychází z nesprávné aplikace čl. 107 odst. 1 SFEU na rozhodné skutečnosti, neboť dle názoru žalovaného předmětné investiční dotace vůbec nenapĺňují znaky veřejné podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. A to proto, že nedošlo ke kumulativnímu naplnění všech definic znaků veřejné podpory. Pokud jde o smlouvy o poskytnutí z OSOZH o tom, že tyto smlouvy nespĺňují podmínky rozhodnutí komise o použití čl. 106 odst. 2 SFEU na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby udělené určitým podnikům pověřeným poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu ze dne 20. prosince 2011, kompenzační mechanismus a parametry vyrovnávací platby jsou smlouvami OSOZH, zejména pak jejich článkem III. dostatečně podrobně upraveny. Splňují i požadavky na pověřovací akt stanovené v čl. IV. rozhodnutí OSOZH. Žalovaný považuje za nepochybné, že i v případě, že by nebyly splněny podmínky rozhodnutí OSOZH, pak je na místě posuzovat příslušná opatření podpory primárně podle zásad stanovených ve sdělení komise o použití

pravidel EU v oblasti státní podpory a vyrovnávací platbu udělanou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu. I zde však platí, že se nemůže jednat o nedovolenou veřejnou podporu v případě, že vůbec nejsou naplněny pojmové znaky veřejné podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Proto jsou investiční i neinvestiční dotace, které jsou nyní předmětem sporu, v souladu s pravidly veřejné podpory.

Při jednání, které se konalo dne 13.5.2015 byl žalobce soudem poučen dle ust. § 118a odst. 3 o.s.ř. o tom, že dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení a konkrétně pak to, že jednáním žalovaného byl ovlivněn obchod mezi členskými státy EU, tedy důkazy o přeshraniční činnosti žalovaného. Žalobce byl poučen i o následcích nesplnění této výzvy. Na to reagoval žalobce podáním ze dne 12. června 2015 s tím, že uvedl, že krajské nemocnice představují hlavní poskytovatele zdravotních služeb v celém regionu Středních Čech. Tvoří základní síť zdravotnických zařízení poskytující nezbytnou akutní i plánovanou zdravotní péči. Proto nelze tvrdit, že by jejich činnost měla výhradně místní povahu se zaměřením na výhradní místní obyvatele. Naopak poskytují zdravotní služby občanům ze širší geografické oblasti včetně metropolitní oblasti hlavního města Prahy. Poskytují zdravotní služby dalším občanům EU, kteří se usazují ve Středočeském regionu nebo v Praze, případně se zde zdržují. O tom, že jsou poskytovány zdravotní služby též cizincům v těchto nemocnicích, dostatečně vypovídají statistiky vedené Ústavem zdravotnických informací a statistiky ČR (dále jen ÚZIS) a ze strany ÚZIS zveřejněné. K tomu pak žalobce předložil statistiky shora citované, ze kterých vyplývá, že v r. 2013 vyhledalo lékařskou péči v nemocnicích všech resortů ČR celkem 94.357 cizinců, z toho do počtu bylo 43.932 osob ze zemí EU a z tohoto počtu bylo ve Středočeském kraji ošetřeno 5.305 cizinců. Ze statistik za r. 2012 dále vyplývá, že hospitalizováno bylo v tomto roce v nemocnicích na území Středočeského kraje celkem 957 cizinců. I z ceníku krajských nemocnic je patrné, že s ošetřováním a službami pro cizince ve své činnosti počítají. Žalobce odmítá i námitku žalovaného, že přeshraniční prvek v daném případě není konstituován řeckou státní příslušností jediného akcionáře mateřské společnosti žalobce Mediscan a.s. Rentabilita investice skutečně příslušníkem jiného státu EU je zde bezprostředně ohrožována dotacemi vyplácenými žalovaným a je tak omezena možnost žalobce rozšiřovat nabídku jím poskytovaných zdravotních služeb za běžných tržních podmínek v jím provozované nemocnici v Hořovicích. Žalobce se znova vyjadřuje k naplnění znaků veřejné podpory ve vztahu k hospodářské činnosti, neboť nemocnice jsou činné na trhu poskytování zdravotních služeb i na komerční bázi, přičemž pouze část jejich služeb, byť větší, je hrazena z veřejného zdravotního pojištění, což odpovídá případu dle čl. 24 - sdělení komise 2012/C8/02. Neoddělil-li žalovaný, resp. krajské nemocnice pro účely vyplácení veřejné podpory jasně konkrétní a veřejným aktem činnosti hospodářské od nehospodářských, nemůže se žalovaný bránit tvrzením, že poskytnuté dotace jsou podporou činnosti nehospodářské povahy. K oddělení té složky činnosti, která je prokazatelně hospodářskou činností od té složky činnosti, která hospodářskou činnost nemá u krajských nemocnic formálně ani materiálně nedošlo. Proto je třeba vycházet z toho, že jejich činnost je jako celkem činností hospodářskou a spadá pod právní rámec veřejné podpory EU. Žalobce též předložil ceníky některých nemocnic, ze kterých vyplývá, že krajské nemocnice poskytují komerční a nadstandardní zdravotní služby též na odděleních a prostřednictvím přístrojů, na které čerpaly a čerpají o žalovaného investiční dotace. Žalovaný tak hradil a plánuje hradit krajským nemocnicím formou nevratných investičních dotací náklady na zázemí a vybavení, bez něhož by tyto svými pacienty hrazené zdravotní služby nebylo možné poskytovat. Jiní soutěžitelé včetně žalobce musí veškeré nezbytné investice uskutečnit z vlastních zdrojů, aby mohli přímo pacientům hrazené zdravotní služby sami poskytovat. Oproti krajským nemocnicím jsou tedy znevýhodněni, když krajské nemocnice používají vyplácené dotace mj.

k zajištění možnosti poskytovat přímo placené zdravotní služby. Žalobce pak nepopírá, že výjimečně dotace na některé činnosti nehrazené ze všeobecného zdravotního pojištění směřovaly i k jiným subjektům, než jsou krajské nemocnice. Nicméně tyto neselektivně poskytnuté prostředky se týkaly pouze zlomku celkového objemu prostředků vyplacených žalobcem na dotacích, především krajským nemocnicím.

K těmto žalobcem sděleným skutečnostem uvedl ještě žalovaný při jednání, které se konalo dne 1.7.2015, že v mezidobí došlo k vydání relevantního rozhodnutí Evropské komise ve věci skutkově i právně velmi podobné a založil rozhodnutí Evropské komise, označené jako státní podpora č. SA37432- Česká republika, financování veřejných nemocnic v Královohradeckém kraji. Základní závěry komise pak v této věci zní, že nejde o z důvodu nenaplnění znaku přeshraničního obchodu mezi členskými státy o veřejnou podporu. Navíc přidává komise i alternativní závěr, že i v případě, pokud by se jednalo o veřejnou podporu, byla by tato veřejná podpora slučitelná s vnitřním trhem EU. Styčné body mezi případem posuzovaným Evropskou komisí a případem, jež je předmětem tohoto řízení, spatřuje žalovaný zejména v tom, že v obou případech je dána takřka totožná majetková struktura. I v posuzovaném případě komisí je jediným akcionářem krajských nemocnic zdravotnický holding Královehradeckého kraje a.s., jehož jediným akcionářem je Královehradecký kraj. V předmětném případě posuzovaném Evropskou komisí byla též obdobná výše poskytovaných prostředků v přibližné výši v průměru 45,000.000,- Kč na jednu nemocnici a rok. Cílem poskytování finančních prostředků v obou případech je zajištění dostupné zdravotní péče v kraji, což, jak konstatovala komise, je úkolem vyplývajícím ze samostatné působnosti krajů.

K tomu oponoval žalobce tím, že se jedná o jiný charakter sporu, neboť šlo zcela jednoznačně o financování k zajištění lékařské pohotovostní služby.

Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl B vložka 753 soud zjistil, že obchodní firma žalobce NH Hospital a.s. má jediného akcionáře, a to společnost Mediskan a.s., z úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti Mediskan a.s., vedeného Městským soudem v Praze v oddílu B vložka 8274 soud zjistil, že jediným akcionářem společnosti Mediskan a.s. je p. Sotirios Zavalyanys, nar. xxx, bytem v xxx. Dále z výpisu z obchodních rejstříků vedených Městským soudem v Praze oddíl B všech dotčených nemocnic, soud zjistil, že jejich jediným akcionářem je Středočeský kraj se sídlem Praha 5, Zborovská 11, IČ 70891095. Tato skutečnost ani nebyla mezi účastníky sporná.

Soud musel zaměřit dokazování zejména na zjištění, zda žalovaným realizovaná opatření podpory naplňují (či nikoliv) obecné znaky veřejné podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. (tedy že opatření- finanční podpora- znamenalo selektivní výhodu pro soutěžitele, že bylo poskytnuto ze státních zdrojů, že toto opatření způsobilo narušení hospodářské soutěže či zda má tento potenciál a že jím byl ovlivněn obchod mezi členskými státy).

Žalovaný učinil nesporným, že obecně žalovaný poskytuje předmětným nemocnicím finanční prostředky na jejich činnost, a to v různých formách. Proto se soud již ve svém hodnocení nezabývá důkazy, které směřují k tomuto tvrzení. Stejně tak žalovaný neopponoval žalobcově tvrzení, že předmětné prostředky byly nepochybně poskytnuty z veřejných zdrojů. Soud se s tímto názorem ztotožňuje.

Pokud jde o otázku, zda lze označit účastníky za soutěžitele na trhu poskytování zdravotní péče, byly pro soud návodnými závěry, které učinila Komise ve věci: Státní podpora č. SA.37432(2015/NN) - Česká republika, Financování nemocnic v Královéhradeckém kraji (dále jen rozhodnutí). Především soud konstatuje, že toto rozhodnutí se netýká lékařské pohotovostní služby, jak je běžně chápána a označována, jak tvrdí žalobce. Pokud je v rozhodnutí v bodech (16), (17), (18) tato terminologie použita, logickým výkladem textu nejde než dospět k závěru, že pohotovostními službami se zde myslí akutní lékařská péče, tedy taková, kdy pacient vyhledá nemocniční péči bez předběžného objednání, ať již s vážným, nebo banálním problémem, nikoliv pohotovostní (záchranná) služba v užším smyslu slova (emergency). Zde učinila Komise závěr, který soud zcela sdílí, totiž že poskytování takovýchto služeb je úkolem kterékoli veřejné nemocnice, bez ohledu na kvalitu jejího personálu či technického nebo jiného vybavení a nemocnice a v zásadě ani pacient nemůže většinou ovlivnit, ve kterém zařízení budou tyto služby poskytnuty. Bude se jednat pravidelně o zařízení, kam to má pacient nejbližší. Lze souhlasit i s tím závěrem, že i v případě nemocnic ve Středočeském kraji (stejně jako v jiných krajích České republiky, neboť to vyplývá ze systému poskytování zdravotní péče v České republice) *kontrolu nad krajskými nemocnicemi vykonává výhradně kraj a primárním cílem těchto nemocnic není tvorba zisku, ale poskytování dostupné zdravotní péče ve všech oborech nezbytných pro obyvatele spádových oblastí jednotlivých nemocnic. Poskytování dostupné zdravotní péče obyvatelům kraje je třeba chápat jako úkol vyplývající ze samostatné působnosti kraje, která je svěřena všem krajům České republiky.* Soutěžiteli na trhu poskytování zdravotní péče jsou proto účastníci pouze v těch oblastech, které lze naplánovat a kde má pacient volbu zdravotnického zařízení, ve kterém mu bude léčení poskytnuto. S tím pak úzce souvisí otázka, zda v takto vymezené části poskytování zdravotních služeb může podpora ovlivnit obchod uvnitř EU. Protože ve vztahu k tomuto tvrzení žalobce nepředložil dostatečné důkazy, byl soudem poučen podle ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., jak uvedeno již shora. Ani po doplnění tvrzení a důkazů (zejména statistikami vedenými Ústavem zdravotnických informací a statistiky ČR, ceníky) nedospěl soud k tomu závěru, že by ve vztahu k podmínce „přeshraničního rozměru činnosti krajských nemocnic“ unesl žalobce své důkazní břemeno. K žalobcem tvrzené hrozbě narušení obchodu mezi členskými státy soud nedospěl k závěru, že by poskytnutí předmětných dotací mělo za následek zmenšení „příležitosti podniků“ usazených v jiných státech a tvrzení o tom, že poskytovatelé zdravotních služeb z jiných států jsou díky předmětným dotacím odrazování od toho, aby pronikaly na trh zdravotních služeb v regionu Středočeského kraje je ryzí spekulace. Ani skutečnost, že předmětné nemocnice poskytují zdravotnické služby (zejména v ČR usazeným) cizincům v řádů stovek až tisíců (jak uvádí žalobce ze zveřejněných statistik UZIS) nedeformuje soutěžní vztahy v EU, neboť nepochybně i cizinci usazení v členských státech EU (popřípadě turisté) v případě potřeby vyhledají (převážně akutní) lékařskou pomoc v místě potřeby, což je logicky dáno velkou migrací obyvatel. Nebylo zjištěno, že by předmětné nemocnice poskytovaly služby takového rázu (v případě plánované zdravotní péče), za kterými by se cíleně sjížděli pacienti z celé EU, nebo alespoň ze sousedních států, a to např. z důvodu jejich proslulosti, výjimečné kvality, nebo nízké ceny. V této souvislosti soud upozorňuje na bod (19) rozhodnutí, kde se výslovně uvádí: *Komise ve svých předchozích rozhodnutích dospěla k závěru, že podpora veřejným nemocnicím může ovlivňovat obchod uvnitř EU, pokud se jedná o nemocnice s mezinárodní pověstí poskytující vysoce specializované lékařské služby, nebo pokud se jedná o nemocnice umístěné v příhraničních regionech s častou mobilitou pacientů mezi členskými státy.*

Vzhledem ke shora uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaným realizovaná opatření podpory nenaplňují obecné znaky veřejné podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. (tedy že opatření- finanční podpora- znamenalo selektivní výhodu

pro soutěžitele, že bylo poskytnuto ze státních zdrojů, že toto opatření způsobilo narušení hospodářské soutěže či zda má tento potenciál a že jím byl ovlivněn obchod mezi členskými státy) Nedošlo totiž ke **kumulativnímu** naplnění všech vyjmenovaných definičních znaků veřejné podpory. Proto soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Soud přiznal žalovanému náhradu jím účelně vynaložených nákladů (výrok II.), a to v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., podle něhož tomu účastníku, který měl ve věci úspěch, soud přizná náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Soud zohlednil, že ke dni 7. 5. 2013 byla nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, zrušena vyhláška č. 484/2000 Sb. o paušálních sazbách výše odměny za zastupování advokátem a odměnu za zastupování lze určit ve smyslu ust. § 151 odst. 2, věta za středníkem, o. s. ř. podle ustanovení zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně, tj. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu).

Žalobci byla přiznána odměna za tyto úkony právní služby, které žalobce účelně vynaložil:

Převzetí a příprava zastoupení

Porada s klientem dne 28. 5. 2015 přesahující 1 hodinu

Účast na jednání dne 3. 12. 2014

Účast na jednání dne 18. 3. 2015

Účast na jednání dne 13. 5. 2015

Účast na jednání dne 1. 7. 2015

Vyjádření ve věci ze dne 27. 2. 2015

Vyjádření ve věci ze dne 12. 5. 2015

Vyjádření ve věci ze dne 12. 6. 2015

Při stanovení odměny vycházel soud z tarifní hodnoty 10.000,- Kč podle ust. § 9 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. Odměna za jeden úkon právní služby takto vypočtená činí 1.500,- Kč. Náklady řízení dále sestávají z 9 režijních paušálů po 300,- Kč (2.700,- Kč). Podle § 137 odst. 3 o.s.ř. pak přísluší advokátovi 21% DPH z odměny za právní zastoupení (3.402,- Kč), když právní zástupce žalovaného osvědčil skutečnost, že je plátcem DPH. Celkové náklady řízení s vyčíslením DPH tak činí 19.602,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku, k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 1. července 2015

JUDr. Irena Karpíšková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Kovářová